

THƠ SAY

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

Thơ Say của Vũ Hoàng Chương, do nhà xuất bản Công Lực tại Hà Nội ấn hành lần đầu tiên năm 1940. Bản đánh máy này, dựa theo lần tái bản tại Sài Gòn, do nhà xuất bản Nguyễn Đình Vượng ấn hành với bìa của họa sĩ Duy Thanh; in xong ngày 5. 5. 1971. Ngoài 3.000 bản thường, có 30 bản giấy trắng, và 5 bản đặc biệt trên giấy bạch vân thượng hạng, dành cho tác giả và nhà xuất bản. Giấy phép số 1885/BTT/PHNT Sài Gòn 4.5.1971



SAY ĐI EM

Khúc nhạc hồng êm ái
Điệu kèn biếc quay cuồng
Một trời phấn hương
Đôi người gió sương
Đầu xanh lặn đặn cùng xót thương càng nhớ thương
Hoa xưa tươi trắng xưa ngọt gói xưa kẻ tình nay sao héo
Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn dèo
Lòng trót nghiêng mà bước vẫn du dương
Lòng nghiêng tràn hết yêu thương
Bước chân còn nhịp nghề thường lắng lơ
Ánh đèn tha thướt
Lung mềm nảo nuốt dáng tơ
Hàng chân lả lướt
Đê mê hồn gửi cánh tay hờ
Âm ba gòn gọn nhỏ
Ánh sáng phai phai dần

Bốn tường nghiêng diên đảo bóng giai nhân
Lui đôi vai tiến đôi chân
Riết đôi tay ngã đôi thân
Sàn gỗ trơn chập chờn như biên giới
Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ
Hãy thêm say còn đó rượu chờ ta
Cổ chưa khô đầu chưa nặng mắt chưa hoa
Tay mềm mại bước còn chưa chuênh choáng
Chưa cuối xứ Mê ly chưa cùng trời Phóng đảng
Còn chưa say hôn khát vẫn thêm men
Say đi em say đi em
Say cho lời là ánh đèn
Cho cung bậc ngã nghiêng diên rồ xác thịt
Rượu rượu nữa và quên quên hết
Ta quá say rồi
Sắc ngã màu trôi
Gian phòng không đứng vững
Có ai ghi hư ảnh sát kê môi
Chân rã rời
Quay cuồng chỉ được nữa
Gối mỗi gần rời
Trong men cháy giác quan vừa bén lửa
Say không còn biết chi đời
Nhưng em ơi
Đất trời nghiêng ngửa
Mà trước mắt thành Sầu chưa sụp đổ
Đất trời nghiêng ngửa
Thành Sầu không sụp đổ em ơi

ĐÀ GIANG

Cắm thuyền sông lạ một đêm thơ
Trăng thượng tuần cao sáng ngập bờ
Đâu đó Tâm Dương sầu lắng đợi
Nghe hồn ly phụ khóc trên tơ

Có lẽ ngàn xưa là đáy sông
Đêm đêm giọt lệ gái xa chồng
Đè theo đôi tiếng tỳ hư ảo
Dâng tới thuyền ai ngủ bến không

Chén đã voi mà ngập gió sương
Men càng ngây ngất ý Tâm Dương
Gót sen kỹ nữ đâu bên gối
Tìm ái ân xưa để lạc đường

Cánh rượu thu dần vạn dặm khơi
Nèo say hư thực bóng muôn đời
Ai đem xáo trộn sầu kim cổ
Trăng nước Đà giang mộng Liễu trai

LÝ TƯỞNG

Chàng họa sĩ hôm nay vừa ném bút
Bởi vì mơ và thực chẳng đi đôi
Nét hư huyền thấp thoáng ở hồn thôi
Tài non kém chẳng đem vào lụa được

Đâu hẳn tội tình chi sơn với thuốc
Lụa trắng tinh vải mượt kém gì tơ
Bút trung thành ngoan ngoãn dưới tay đưa
Lỗi riêng ở ngón tay trần vụng quá

Nhạc sĩ với thi nhân đều thế cả
Dứt hết dây vò nát mấy mươi trang
Xấu xa trong vắn điệu ý huy hoàng
Sai lạc nữa lúc phổ vào cung bậc

Hồ Xế tiếng tơ lời thơ trong đục
Dầu êm đềm nhưng chữa thoát phàm thai
Thanh âm còn mang nặng những trần ai
Nhắc sao đúng Toàn Hương và Tận Mỹ

Ôi tài mọn si lang buồn lắm nhi
Tình vô biên dành chứa một giai nhân
Mộng yêu đương ấp ủ quá siêu trần
Cánh vĩ đại vương trong lòng thực tế

Hãy trộn lẫn trong men ngàn giọt lệ
Thi nhân ơi họa sĩ hỡi cầm gia
Để nỗi u buồn thâm kín bao la
Lắng trong cốc với chàng si dại dột

Bẻ cho nát phím đàn quãng cán bút
Xé cho tan nào giấy lụa nào tơ
Đừng ép duyên ngọc trắng với bùn nhơ
Thân gió bụi trả về cho gió bụi

Hồn nghệ sĩ vốn từ xưa nông nổi

Yêu thiết tha nhưng chẳng chịu thâm yêu
Kiếm hoài công bày giải ý cao siêu
Bằng gỗ lũa trơ trơ bằng thép rắn

Xin dốc hết nồng cay cho đến cạn
Uống cho mê và uống nữa cho điên
Rồi dang tay theo chậm gót nàng Men
Về tắm ở suối Mơ nguồn Tuyệt Đối

Đàn với bút tài sơ không chép nổi
Những cao xa để mộng chẳng nên hình
Hãy còn Men người vợ góa Lư Linh
Đưa lối những chàng say về lý tưởng

CHÉN RƯỢU ĐÔI ĐƯỜNG

Đáy sông chìm tiếng sóng
Lời gió ngủ trên cao
Quanh thuyền ngơ ngác bày sao
Nàng Trăng còn mãi xứ nào se duyên

Nhưng đêm nay dịu quá
Không trăng có hề chi
Say sưa tràn miệng cốc
Cùng nâng hãy uống đi
Trùng lai đâu để hẹn kỳ
Đò ngang một chuyến chắc gì mai sau

Tối nay còn hớp mắt
Ngày mai đã cách xa
Vàng xanh thay sắc cỏ
Tươi úa đổi màu hoa
Đường trần muôn vạn ngã ba
Nhớ nhưng muốn gặp biết là có nên

Giờ đây chia đôi ngã
Sông nước càng tiêu sơ
Hồn men cay như quế
Hồn men đắng như mơ
Đắng cay này chén tiền đưa
Uống đi uống để say sưa ngập lòng

Cạn đi và lại cạn
Say rồi gắng say thêm

Bao nhiêu mơ mà đắng
Bao nhiêu quế mà cay
Đắng cay trút uống bàn tay
Nắm tay lần chót thuyền quay mũi rồi

Thuyền anh đi thôi nhé
Xa nhau dần xa nhau
Tôi về trên lưng rượu
Đến đâu thì đến đâu
Có ai say để quên sầu
Lòng ta lão đảo càng say vết buồn

QUÊN

Đã hẹn với em rồi không tưởng tiếc
Quãng đời xưa không than khóc gì đâu
Hãy buông lại gòn đây làn tóc biếc
Sát gòn đây gòn nữa cặp môi nâu

Đêm nay lạnh tim em nơi gác tôi
Trong tay em dâng cả tháng năm thừa
Có lẽ đâu tâm linh còn chọn lối
Để đi về cay đắng những thu xưa

Trên nẻo ấy tôi bởi anh đã biết
Những tình phai duyên ủa mộng tan tành
Trên nẻo ấy sẽ từ muôn đấng huyết
Ái ân xưa vùng dậy níu chân anh

Không em ạ không còn can đảm nữa
Không nguồn yêu suối lệ cũng khô rồi
Em hãy đốt giùm anh trong mắt lửa
Chút ưu tư còn sót ở đôi môi

Hãy buông lại gòn đây làn tóc rối
Sát gòn đây gòn nữa cặp môi điên
Rồi em sẽ diu anh trên cánh khói
Đưa hồn say về tận cuối trời quên

PHƯƠNG XA

Nhỏ neo rồi thuyền ơi xin mặc sóng

Xô về Đông hay giặt tới phương Đoài
Xa mặt đất giữa vô cùng cao rộng
Lòng cô đơn cay đắng hoạ dần với

Lũ chúng ta lạc loài dăm bảy đũa
Bị quê hương ruộng bô giống nòi khinh
Bề vô tận sá gì phương hướng nữa
Thuyền ơi thuyền theo gió hãy lên đênh

Lũ chúng ta đầu thai làm thế kỷ
Một đôi người u uất nổi bơ vơ
Đời kiêu bạc không dung hồn giản dị
Thuyền ơi thuyền xin ghé bến hoang sơ

Men đã ngấm bọn ta chờ nắng tắt
Treo buồm cao cùng cao tiếng hò khoan
Gió đã nổi nhịp trắng chiều hiu hắt
Thuyền ơi thuyền theo gió hãy cho ngoan

DIJU NHỆ

Gợn trắng ngàn mai thoảng dáng xuân
Màu trinh e lệ gió ân cần
Mười bông cúc nở chờ tay với
Một chút hoa đào vương gót chân

Thuyền nhỏ sông lam yếu điệu về
Cỏ chen màu liễu biếc chân đê
Tình xuân ai chở đầy khoang ấy
Hương sắc thanh bình ngập lối quê

Nắng nhẹ mây mờ sương hơi hơi
Sương thưa nắng mỏng nhạc khoan lời
Dây đàn chậm chậm hôn trên phím
Muôn vạn cung Hồ là lướt rơi

Khói dịu hương êm tản mát đây
Tơ chùng điệu thấp bốn phương say
Mùa xuân lẳng lẳng về không tiếng
Duyên kiếp tình e ngậm dấu giày

Là ánh trăng non chớm độ rằm
Xuân là duyên nụ tuổi mười lăm
Mến thương không ngỡ chàng như thiếp

Hồn khóa then trình lặng nhớ thâm

Tìm chi nao nức giữa mùa tươi
Xuân chẳng đàn ca ở phím đời
Rượu ngọt men hiền say chút ít
Chàng Lưu đừng ngại thiếu Mai khôi

MÙA THU ĐÃ VỀ

Thu về mảnh dẻ bước chân êm
Mong manh sương thoáng mờ y xiêm
Gió thơm đẹp lối xôn xao lá
Rung hoa làm gọn nguồn trăng đêm
Phơi phới lằng lằng đôi gót nhỏ
Xa lạ như muôn đời thượng cổ
Hoang đường như một giấc chiêm bao
Không nơi đâu ngăn cấm được thu vào
Cho đến tận thâm khuê còn trống ngõ
Chân vô ảnh biết chi là cổng ngõ
Gót sen êm dii diu bước như ru
Lời suối êm nhè nhẹ cất như ru
Gọi trao buồn thoáng sầu vô có
Không thi sĩ cũng nghe lòng rộng mở
Trái tim nào then khóa với nàng thu
Muôn dây đa cảm đều xao xuyên
Ào mỏng chân êm nàng đã đến
Chiếc đề cung vừa nhẹ lướt trên tơ
Ai rằng thu khơi nguồn tiêu sơ
Ta rằng thu gây mầm tình mơ
Chính tay thu gieo rắc mền thương hờ
Bởi nàng thu là chị của nàng Thơ

YÊU MÀ CHẴNG BIẾT

Lâu rồi không nhớ bao nhiêu năm
Từ độ trông nhau hết lạ lùng
Từ hôm bên nhau thôi ngại ngùng
Từ buổi xa nhau mà nhớ nhung

Em đã nao lòng anh mê man
Đuôi mắt đầu môi tình chứa chan
Đêm thường mơ đêm ngày đợi ngày
Nhưng không hề nói cho nhau hay

Đôi bên cùng kêu kỳ như nhau
E dè như nhau nên nghi ngờ
Không ai cho ai lời yêu đầu
Anh làm vô tình em ngây thơ

Kín tiếng nhưng lòng riêng xôn xao
Ai thấy phong ba nơi bể hôn
Đâu hề tim rung là tình trao
Đâu cứ xuân tươi vì hoa đào

Nhưng ngày theo ngày đêm sang đêm
Tháng năm diu diu trôi mơ màng
Tơ buộcsát hơn và liền thêm
Khăng khít ai chia chàng với nàng

Một bên thi sĩ bên đa tình
Đôi tim đóng then mà hớ hênh
Cả hai sôi nổi lại si tình
Đôi hôn kín bung mà trống trênh

Gần nhau làm dáng với làm duyên
Nhưng tuy say mê còn dối lòng
Giấu cả đêm thu lừa trăng trong
Có ai yêu đương không thề nguyện

Cùng nín đau buồn khi chia phôi
Bình thản như quen vì chuyện đời
Bao phen thổn thức buồn trên môi
Có ai yêu đương không hẹn hò

Gặp nhau cười thoáng rồi quay đi
Mừng tủi chan chan mà hững hờ
Bao phen giọt lệ ngừng trên mi
Có ai yêu đương không đợi chờ

Nắng ngả còn chưa tin là chiều
Lá đổ còn chưa là mùa thu
Còn đợi trời phai chờ sương mù
Cãi lòng lưu luyến chưa là yêu

Mén kín thương thầm em với anh
Không hay yêu nhau từ bao giờ
Chập chờn bến thực hay nguồn mơ
Hay chính băng khuâng là ái tình

Yêu mà còn nghi lòng người yêu
Đến cả chưa tin mình đương yêu
Hương tình ôi dịu nhẹ bao nhiêu

HỜN GIỎI

Tối qua em ngồi học
Lơ đãng nhìn đâu đâu
Dưới đèn anh thoáng nhận
Nét mặt em rầu rầu

- Em buồn? Anh gặng hỏi
Mấy lần em chẳng nói
Rồi anh không biết vì sao
Đây ghế đứng lên em giận giỗi

Rũ tung làn tóc rún đôi vai
Em vùng vằng
Ôm sách vở
Sang phòng bên
Không học nữa
Không cho ai vào nữa
Cũng không thềm nghe nữa
Lời thiết tha anh van gọi mái ngoài

Nhưng anh nghe thỏn thức
Em khóc trên gối thêu
Nhưng anh nghe tấm tức
Em giận hờn bao nhiêu
Em khóc làm sao mà dễ được
Nhưng anh còn biết làm sao
Gọi em em nhất định
Không mở khóa cho vào
Tùng giây từng phút lòng anh càng bồi rối nao nao

Anh vẫn nghe tiếng khóc
Trong vạt áo len hồng
Anh vẫn nghe tiếng nấc
Dồn dập trên gối nhưng

Sao em khóc vì đâu hờn giỗi
Em buồn có phải lỗi anh không
Hỏi em em chẳng nói
Mặc anh xô cửa phòng

Ngoài hiên vắng gió đưa vàng rụng đến
Ngon tường vi xuống mãi chiếc liềm cong
Đêm gần khuya sương đổ
Anh thấy ướt vai áo
Anh thấy lạnh trong lòng

TỐI TÂN HÔN

Do dự mãi đêm nay dòi xứ mộng
Ta chịu em bỏ cánh lại cung trăng
Lén bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi quên biệt giả cô Hằng

Gió đêm lồng lộng thổi
Thuyền mây vùn vụt trôi
Đang băng khuâng điện biếc đã xa rồi
Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi
Ngực sát ngực mỗi kẻ mỗi
Nàng cùng ta nhìn nhau cùng chẳng nói
Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi
Nguyệt chẳng phải tỳ không càng không cầm với sắt
Tai đâu quen mà lạ tiếng tre
Cung Sẻ lẫn cung Hồ diu đặt
Mình tơ rẻo rắt
Hồn trúc đê mê
Những thanh âm nhạc điệu chữa từng nghe
Nhu đưa vắng tự vô cùng xanh ngắt
Đầy nhớ thương tha thiết gọi ta về
Gió bỗng đổi chiều trên tấp xuống
Nặng trĩu hai vai nàng cổ gượng
Thắt vòng tay ghi riết lưng ta
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà
Run vì sợ hay vì ngây ngất
Ta chẳng biết nhưng rời tay chóng mặt
Toàn thân lạnh ngắt
Thuyền chìm sâu sâu mãi bề hư vô
Mà hương ngát đâu đây còn phảng phất
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ hồ
Ngửa trông lên cung quế tí mù xa
Dần dần khuất
Dưới chân ta
Thuyền mây sóng lật
Không gian vừa sụp đổ chung quanh
Một trời đêm xiêu rụng tan tành
Dư hưởng yếu từng giây

Dư hương dần loãng nhạt
Trong tay níu đôi thân liền sát
Nhè nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh
Sao lia ngói phương hướng ngã bên mình
Cơn lốc nổi
Đờn tiên thôi gọi
Âm thầm xa bật tiếng tiêu
Nhưng mê man say uống miệng người yêu
Ta cũng như nàng
Cảnh mộng chôn bồng lai đâu nhớ tới

Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mãi
Chút ngây thơ còn lại cũng vừa chôn
Khi tỉnh dậy buồn như nơi hạ giới
Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn

BỨC KHĂN MỪNG CƯỜI

Lời thiếu nữ

Giờ đây phu trạm vừa đem
Lá thư anh gửi mừng em lấy chồng
Lá thư phấn đượm hương nồng
Kèm theo một bức khăn hồng anh cho
Nên quen vì một chuyến đò
Anh ơi bèo nước hẹn hò chi đâu
Kẻ xuôi người ngược bấy lâu
Hàng năm một buổi thấy nhau gọi là
Tình thân sao khác người ta
Không ai thề thốt sao mà nhớ mong
Chia tay dù mấy năm ròng
Xa xôi đâu dám nhạt lòng mến tin
Ấu thơ buổi ấy đầu tiên
Trọn đời chưa dễ ai quên được nào

Từ xưa muốn ngộ mà sao
Bâng khuâng chẳng biết rằng trao gửi gì
Đến nay gần lúc vu quy
Gối chăn sấm cửa mang đi theo chồng
Nhận thư ướm bức khăn hồng
Em buồn với cả tấm lòng anh ơi

TIÊU ĐĂNG KHOA

Tặng Nguyễn Đình Thán

Từ đi muôn dặm sâu chơ vơ
Phương nam chân bướm hăng theo mơ
Bá cổ hôm nay mặt nhìn mặt
Ai xa ta đợi cho nghe thơ
Đêm đêm hè gió lạnh
Nhớ mong ai hề mong chấp cánh
Mưa khuya chén rượu say cô đơn
Lòng vẫn vương hoài mưa chẳng tạnh
Mưa đã tạnh hè nay trắng sáng
Tay lại cầm tay hề vui xiết bao
Ánh biếc tràn lan đâu đây mây hề quang đãng
Mừng lại mừng thêm người bốn phương
Xên xang áo gấm về quê hương
Sắt cầm thỏa nguyện vui cao đường
Chút mong đừng phụ duyên văn chương
Trăm thương dù muôn phương
Chớ như an phận hề quên phong sương
Dặm liễu dừng cương
Phút giây hề tráng sĩ
Cổ nhân gọi có lời tri kỷ
Riêng tặng xin đừng khoe tân nương

ĐỘNG PHÒNG HOA CHÚC

Lìa cõi mộng giọng thuyền qua bến tục
Đoái hoài chi băng tuyết sẽ vùi chôn
Em khao khát diu anh tìm hạnh phúc
Ở men nồng chần ấm tòi tân hôn

Đuốc hoa tỏ xiêm y càng rực rỡ
Khói trầm dâng son phấn ngát lây hương
Da thịt cháy nhưng còn hơi bở ngỡ
Nấp sau rèm tơ lụa mỏng hơn sương

Vàng di gót đầy tay châu với ngọc
Cổ long lạnh lòa chói những kim cương
Nhưng đã biến trên màu nâu mái tóc
Vòng linh quang phơn phớt của thiên đường

Rượu hợp cần đem theo từ nguyệt điện
Mấy vò thơm chuốc mãi tận sông ngân
Nhưng đến lúc kẻ môi trên miệng chén
Chỉ than ôi nồng cháy những men trần

Kìa nệm gối đương chờ ta xô lệch
Thầm bên tai nhắc gọi phút điên say
Và đương rụng giữa luồng trăng chênh chéch
Cánh hoa tàn sau chót của thơ ngây

Thôi hết nhé thỏa đi niềm rạo rục
Từ cung trăng rơi ngã xuống trần gian
Ta sắp uống bùn nhơ và sự thực
Sẽ mai đây dày xéo giấc mơ tàn

ĐỜI CÒN CHI

Cha mẹ khuất đi lạnh khói hương
Một chị một em sầu má hồng
Khuya sớm cô đơn giọt lệ tủi
Áu thơ đã trêu gì hóa công

Thân còn nhờ vả nói chi phận
Nhắm mắt vui đâu tình với duyên
Một sớm thu tàn chị lẳng lẳng
Bước xuống dò ngang không chọn thuyền

Chị đi lấy chồng một em khóc
Bơ vơ đã dễ nào yên thân
Nay đó mai đây bọt theo sóng
Đổi nơi nương tựa mấy mươi lần

Tan tác hoa khô rụng đầy nẻo
Thu sang trăng lạnh mờ sương đêm
Ôi lòng giá băng ngày tháng héo
Ai xót đời em ai tiếc thương

Nhưng chàng đã tới một chiều đẹp
Rủ rỉ bên tai lời ái ân
Lan nở hang sâu nụ vẫn khép
Hồn trinh phong kín trao tay chàng

Những tưởng yêu thương đến trọn kiếp
Mong sẽ trăm năm cùng bạc đầu
Nhờ chàng an ủi nỗi đơn chiếc
Tắm thân trôi giạt từ bao lâu

Ai ngờ giữa lúc lửa hương đượm
Tình em thắm thiết gần si mê

Tiếng gọi phồn hoa một buổi sớm
Đã cuốn chàng đi chẳng trả về

Chàng còn lưu luyến cuộc đời cũ
Lòng gửi trăm nơi ngàn chốn yêu
Giẫm lên thềm thốt mặc riêng khổ
Minh em vò võ sầu cô liêu

Thư chàng không lại cuối rừng thăm
Chàng nhớ gì đâu người xa xăm
Đời em còn có một tia sáng
Chàng đã đang tay đập tắt rồi

Mưa ngâu chiều nay càng nặng giọt
Em không còn lệ chung khóc than
Người khóc biệt ly khóc sum họp
Em khóc tình phai khóc mộng tàn

Thôi hết chờ mong thôi hạnh phúc
Ai dễ tìm vui trong lãng quên
Từ nay sống để nhớ ngày cũ
Chàng đã bỏ em đời hết duyên

Họ hàng không phải cưỡng ép nữa
Lấy ai em cũng sẵn lòng đi
Từ nay sống để đợi ngày chết
Chàng bỏ em rồi đời còn chi

Cha mẹ không còn để phụng dưỡng
Chị gái theo chồng thân đã yên
Thương kiếp long đong từtâm bé
Giọt tủi rừng sâu riêng khóc em

CHỢ CHIỀU

Nắng phai để mộng tàn lây
Tình đi cho gió sương đầy quán không
Chợ tan ngàn nẻo cô phòng
Sầu dâng bàng bạc cánh đồng tịch liêu
Hồn đơn lảng bước chân chiều
Đâu đây nỗi nhớ niềm yêu bởi bởi
Mong manh tình đã rụng rời
Tơ vương còn thắt tim người chia ly
Áo thêu chần gấm ngày đi

Lều không quán bỏ hồn si chợ tàn
Chiều lên từ thuở lia tan
Nắng ỏi lạnh lẽo muôn ngàn đuốc hoa
Hôm hôm cánh rụng lâu ngà
Một mùa ly biệt đã già nhớ thương
Xiết bao tươi thắm ven đường
Thờ ơ chẳng chút dừng chân mấy chiều
Ái ân sắc lợt hình xiêu
Song song chiều cũ nay chiều lẻ loi
Hoàng hôn là xứ chia phôi
Vắng tanh quán chợ vài ngôi lạnh lùng

TẠM GHÉ THUYỀN

Hạnh phúc thôi rồi lạc cánh uyên
Sông xa buồm chiếc hỏi đào nguyên
Gió cao một sớm rời tay lái
Đã nửa tuần trăng tạm ghé thuyền
Mê chút thơ ngây tìm đến trọ
Cùng em đâu phải ý trao duyên
Hãy hãy xuân chớm hồng đôi má
Thêm gợi hình xưa kẻ lỗi nguyên

Buổi tan về học mấy chiều hương
Ta đón chờ em nẻo tới trường
Mộng cũ phai tàn nghe lại thắm
Ôi người xưa hứa trọn đời thương

Then châu lầu ngọc giam tình nhỏ
Riêng trắng lòng ta một bến thương
U uất sâu đâu bùng nổi dậy
Thuyền ơi neo hãy cắm tha phương

Ta nhớ thuyền đây từ giã em
Ài ân mờ đắp phía sau rèm
Mênh mông đâu đó ngoài vô tận
Một cánh thuyền say lạc hướng đêm

TÌNH SI

Lá khô
Rụng

Kín gương hồ
Sóng
Nhấp nhô
Mũi thuyền rẽ lá vàng khô
Sao ngà vọt tụt đáy hồ bay lên
Long lanh giọt lệ tuyết
Lặng lẽ trôi theo thuyền
Say sưa hàng lá dang tay đón
Hạt ngọc quỳnh châu lạc động tiên

Em thẹn sau thuyền sao lẩn trốn
Ôm hờ lá vẫn dỗi theo bên
Bẽ bàng lá vẫn theo bên
Si tình lá vẫn theo bên
Thuyền trôi vẫn quyến sao đêm
Hào quang vẫn ngủ êm đềm trong mơ
Sóng
Nhấp nhô
Lá khô
Rụng
Kín gương hồ

U TÌNH

Anh biết em từ độ
Em mới tuổi mười hai
Anh yêu em từ thuở
Em còn tóc xõa vai

Tháng ngày đi mau quá
Chốc đã sáu năm trời
Tình anh vẫn chưa hiểu
'Chưa' là 'không' em ơi

Em vẫn tin anh lắm
Em vẫn mến anh nhiều
Nhưng em tin em mến
Đâu phải là em yêu

Trái tim hờ hững ấy
Đâu thồn thừ vì anh
Anh cũng không hề chịu
Van xin một ái tình

Cho nên giòng lệ tủi
Thắm ướt những trang đời
Xoá nhòa hy vọng cũ
Hoen ố cả ngày mai

Lòng anh dần uống cạn
Đền giọt cuối yêu đương
Chỉ còn của dĩ vãng
Một dư vị chán chường

Hôm qua tình đã chết
Anh đã chôn nó rồi
Anh khóc vì chôn nó
Là chôn cả một đời

Nhưng anh không đào huyết
Không vùi đất như ai
Cũng không mua vải liệm
Cũng không mua quan tài

Anh chỉ đem chôn nó
Với nỗi niềm chua cay
Từng mảnh từng mảnh một
Trong mấy vần thơ đây

Rồi một chiều xuân thắm
Say hạnh phúc lứa đôi
Vô tình em có nhớ
Đến người cũ xa xôi

Mong em thu nhật giúp
Đôi tay dù hững hờ
Mong em vì hấn lượm
Những mảnh tình bơ vơ

Chấp lại và thương xót
Dành cho một nấm mồ
Ở nơi dù hẹp nhất
Của lòng em say sưa

LO SỢ

Trên lớp sóng mây viền ánh sáng
Con thuyền trắng bạc lững lờ trôi

Đêm nay bánh lái trầm hương lỏng
Không biết ai trêu tráo trộm rồi

Đem giầu cả bơi chèo gỗ quế
Để Hằng nga sợ nép trong khoang
Gió khuya lồng lộng từ muôn hướng
Xô chiếc thuyền cong dọa mãi nàng

Biển mây sóng nổi càng to gấp
Bọt trắng dâng lên quá mạn thuyền
Vũ trụ say nhìn trăng lão đảo
Chùng e sóng lật cướp người tiên

CHẠM QUÁ RỒI

Mãi hôm nay lá uá ngập lòng ta
Lệ ngâu đã bắt đầu gieo thánh thót
Sen từng cánh với sương trinh từng giọt
Bắt đầu rơi thu đã tới lòng ta

Mãi hôm nay ôi nửa kiếp trông chờ
Nàng mới đến tay chèo khua nhẹ sóng
Tóc trẻ nãi trên lưng còn bỏ thông
Vòng hoa đào ôm lệch trán ngây thơ

Mãi hôm nay một buổi sớm thu mờ
Nắng đã tắt nơi lòng ta lạnh lẽo
Hương đã nhạt mà hoa đàn đã héo
Còn chi đâu nồng thắm để yêu mơ

Có ai đem xây đắp một ban thờ
Với những mảnh bình tan trầm gãy nát
Có ai tặng cho người đỡ khát
Một vò không hay một trái tim khô

Bao nhiêu năm tưởng đã phí công chờ
Ta xé vụn ân tình gieo rắc mãi
Nay dẫu muốn thu về khâu chắp lại
Cũng không sao toàn vẹn được như xưa

Lòng ta ơi xin trở lại bên mồ
Để thương xót những hoa tàn lá rụng
Và đôi cánh vô duyên đừng mở rộng
Đón đưa người nhan sắc đến lầu thơ

Kìa đã thôi rún rẩy cặp vai ngà
Nàng quăng mái chèo đi rồi đấy nhé
Tay đương vẩy miêng nhưng đào sắp hé
Bốn trời sương sắp vọng bốn tên ta

Lánh đi thôi nàng đã bước lên bờ
Giấu đi mãi cả không gian sâu muôn
Ta chẳng nở trời ơi ta chẳng muốn
Của lòng ta nàng đến lúc thu sơ

CÁNH BUỒM TRẮNG

Đằng xa mây tán loạn
Gió Bắc thổi không ngừng
Rặng núi còn đâu nữa
Dải lụa quấn ngang lưng

Mặt trời xuống bụi trúc
Mây nhẹ đua nhau trôi
Tiếng trống trên chòi huyện
Thu không đã đổ hời

Aùnh vàng lay lút vương
Trên đồng lúa bao la
Màu tím hồng tan nát
Tùng mảnh trên sông Đà

Dưới chân sông nước nở
Tôi ngồi nghe buổi chiều
Bên tai gió nước nở
Tôi ngồi mong người yêu

Một cánh buồm vải trắng
Trôi theo nước lững lờ
Từ khoang thuyền lạnh lạnh
Tiếng hát bỗng cao đưa

Cánh buồm ngày một nhỏ
Tiếng hát ngày thêm xa
Ta nhìn theo không chớp
Ta lắng mãi lời ca

Phải đương đầu với gió

Phải bơi ngược dòng sông
Tiếng ca dần đuối sức
Còn thoi thóp nảo nùng

Rồi sau chìm tắt hẳn
Như ánh nắng chiều đông
Đã tắt trên đầu núi
Đã chìm trên mặt sông

Rồi từ cao ập xuống
Rồi từ xa dồn về
Bóng đêm dần chiếm cứ
Tràn ngập nơi thôn quê

Nhưng trong khung cảnh vật
Cứ từng phút tối hoài
Xa xa cánh buồm nhỏ
Màu trắng vẫn chưa phai

Nào tím vàng lá mạ
Vội hồng tía còn đâu
Chỉ còn một điểm trắng
Hấp hối trong đêm sâu

Em ơi ta trần trọc
Khắc khoải đã bao đêm
Nhớ mong rồi ngờ vực
Đến cả tâm tình em

Vì những điều mơ ước
Của tuổi trẻ yêu đời
Thắm tươi như ánh nắng
Đã phai rồi em ơi

Giác uyên ương liền cánh
Mộng trăm năm lúa đôi
Êm đềm như tiếng hát
Đã tan rồi em ơi

Trong lo buồn chán nản
Trong hoàn cảnh éo le
Tuy ta còn nhận rõ
Lòng em yêu xưa kia

Nhưng mai ngày bóng tối
Sẫm mãi trên đường đi

Biết đâu còn có nữa
Lòng em yêu xưa kia

Ta đâu còn giữ được
Lòng em yêu như xưa
Em ơi cánh bướm trắng
Sắp biến trong đêm mờ

VƯỜN TÂM SỰ

Tặng NH.

Một dĩ vãng tràn thơ và đắm lệ
Những u hoài chôn kín tận thâm tâm
Anh dùng dằng mãi chiều nay mới kể
Mặc dầu em thúc giục đã bao năm

Vườn tâm sự sắc hương nào có thiếu
Nhưng hương tàn trong nhị sắc trên hoa
Đây đó ngủ âm thầm muôn cánh héo
Nụ cười tươi tan tác phần son nhòa

Đây chiếc tổ chim không nhìn nhận nữa
Đề buồn rơm mục nát giá hơi may
Kìa ủ dột đôi ba mớ lá uá
Ngổn n gang nằm thoi thóp dưới chân cây

Hãy nín thở đi em và rón rén
Kéo bước chân xô giạt những hồn thom
E tiếng nói sẽ làm kinh động đến
Của thời xưa niềm thương nhớ yêu đương

Hãy đứng lại trầm ngâm bên mộ lá
Hãy nâng niu từng cánh rụng đài xơ
Nhưng chớ hỏi bướm vàng đâu vắng cả
Cùng chim xanh thôi hót tự bao giờ

Chớ căn vặn buồn rơm sao bỏ trống
Mà yên đi có hẹn trở về chăng
Cũng đừng nhắc phiến gương hồ ảo mộng
Còn hay thôi ngời tỏ dấu sao băng

Hãy yên lặng nhưng trông tìm hãy khắp
Hiểu cho xa mà cảm nữa cho sâu
Rồi em sẽ thấy lòng thơ tràn ngập
Sóng buồm thương xô đến tự đâu đâu

Từng bước đã theo anh vào quá khứ
Hãy theo anh từng bước lặng ra về
Đó hết thầy em ơi lời tâm sự
Vui gì đâu mà em cứ đòi nghe

Trời xuân quang đãng ngoài kia
Giấu nhanh giọt lệ ra về thôi em
Lần sau muốn lại vào xem
Đừng quên khế tiếng và êm gót giày

Bước chân lời nói thơ ngây
Nếu làm xao động những ngày tháng qua
Thì anh đóng cửa vườn hoa
Thôi không kể nữa đâu mà nghe, em!

BẠC TÌNH

Hoa trắng đầy mờ
Nào nuốt tiếng ai vừa khóc
Sương vẫn đục
Khói mơ hồ
Nhìn quanh chiều xám với tha ma
Nhưng đâu đây ai khóc gần hay xa
Mà thảm thiết hay thu vừa nức nở
Không không phải giọng hồn trong sắc úa
Không cũng không âm nhạc của màu phai
Tiếng mùa thu ta lắng đã quen tai
Nhưng gió tắt mà sao còn động cỏ
Hoa lung lay vật vờ nắm hương tàn
Hay tiếng khóc dâng lên từ đáy mộ
Của muôn đời chưa nín hận lia tan

Ngâm ngùi u uất
Nào nuốt than van
Oán thương chi mà cay đắng muôn vàn
Ta chẳng biết nhưng ai mà biết được
Chân đứng lại hồn trôi vào thuở trước
Tuồng chùng nghe thánh thót lệ người xưa
Hán Minh Phi muôn dặm đất Thuyền Vu
Tiếc cung điện Trường An còn nức nở
Ai vụng tính để cung đàn lữ dờ
Ai quên lời sai hẹn lúc chia tay
Mắt mòn trông ả nhận khói mây bay

Ngậm ngùi u uất
Nào nuốt chua cay
Oán thương chi mà xương máu tràn đầy
Sao tiếng khóc còn dâng thê thiết mãi
Bóng chiều buông đã lạnh kín tha ma
Từ cõi âm còn vắng đến lòng ta
Niềm di hận của ai người bạc mệnh
Tay run rẩy nhưng không vì gió lạnh
Bông đê rơi trên cỏ nắm vàng hương
Ta vừa thấy một linh hồn mỏng mảnh
Níu vai ta đòi trả lại yêu đương
Lòng chơ vơ rùng rợn nỗi kinh hoàng
Lời cay đắng tưởng vô cùng bất tuyệt

Ngậm ngùi thống thiết
Rầu rĩ thê lương
Tiếng nước nở trên vai nhường rỏ huyết
Niềm oán hận càng nghe càng rõ rệt
Ôi trăm đau nghìn tủi quá bi thương

Chiều hôm nay ta viếng mộ một tình nương.

NGHE HÁT

Tặng Vương Toàn

Phách ngọt đàn say nệm khói êm
Tiếng ca buồn nổi giữa chùng đêm
Canh khuya đưa khách lời gieo ngọc
Mơ gái Tâm dương thoáng áo xiêm
Ai lạ nghìn thu xa tám cõi
Sen vàng như động phía châu liêm
Nao nao khói biếc hài thương nữ
Trờ gối hoa lê rụng trắng thêm

CHẾT NỬA VỜI

Bước đã mỏi mà trông càng đã mỏi
Ta dừng chân nhắm mắt một đêm nay
Thả chiếc bách không chèo trên bể khói
Mặc trôi về đâu đó nước non say

Kìa một cõi trăm hình muôn vạn tiếng
Đương dần phai dần hiện tắt rồi vang
Ta cố gọi những giấc quan lười biếng
Để ghi cho hậu thế phút mơ màng

Nhưng vũ trụ hư huyền tuy rộng mở
Ta đê mê cảm được chút gì đâu
Hồn với xác chỉ còn thoi thóp thờ
Trong hai bàn tay sắt bọc nhưng nâu

NHỚ QUÊ NÂU

Một trời nâu ngát khói lung lay
Má chiếc huyền thom mộng ý say
Quê mướt tình thiêng hai nỗi nhớ
Hồn đơn trên gối một phương bay
Hỡi ơi nguồn máu nghe xao xuyên

Ai thất trên lòng những ngón tay
Lưu Nguyễn khi xưa từng phụ bạc
Thiên thai đòi mãi đức con vay
Mênh mông gió bụi về chi được
Cõi Nát bàn xưa ngủ đắng cay
Da thịt băng khuâng hồn phách lả
Nhớ quê sâu trắng một đêm say

CON TÀU SAY

Tặng Duy Linh

Khói tuôn mờ trắng đêm sâu
Men rùng say một con tàu ngã nghiêng
Lắng tai nhịp sắt liên liên
Đường sương nổi dậy ưu phiền dưới chân
Còi khuya vọng mãi tiếng ngân
Lao đao núi thẳm cây gàn tương tư
Tha phương đã réo mong chờ
Con tàu luân lạc đêm mờ còn say
Rượu ngon chờ mấy toa đầy

Bánh xe muôn dăim còn ngâý hương rừng
Giữa đêm cây núi chập chùng
Non sông chuếnh choáng biết dừng nơi nao

HẠN RỪNG MAI

Tặng Dương Tuệ

Ngàn mai lối tuyết đêm đông lạnh
Hai gã say sưa lạc nẻo về
Đắm giấc mơ tình trên nệm tuyết
Quanh người âu yếm lá mai che

Phấn hương đàn sáo khi tàn mộng
Dịu dặt như còn vương gốc mai
Gối tuyết lạnh lòng thêm cợt nhắc
Màu da ngà nõn cánh tay ai

Hôm nay khắc khoải hồn xuân muộn
Chán nản nào sâu tận đáy tim
Nhớ tiếc hai chàng theo dấu cũ
Mong cùng sống lại giấc mơ tiên

Hỡi ơi chỉ thấy màu hoa úá
Trăng hạ tuần soi lối mấp mô
Lệ tuyết âm thầm tuôn đã cạn
Rừng mai xơ xác nắm xương khô

Tuyết tan mai rụng còn đâu nữa
Dĩ vãng tìm đâu một chút ghi
Chấn gối đêm xưa nơi vực thăm
Điêu tàn mang cả ái ân đi

Về thôi với cuộc vui quần chúng
Tiệc yến phù hoa lộng lẫy xưa
Với những tình yêu đầy vật chất
Mê man giã dối xót thương vờ

Mai, Tuyết là hai nàng bạc mệnh
Lấy xuân làm mộ nắng làm tang
Nâng niu đưa tới nguồn say đắm
Chỉ một đêm đông gió phủ phàng

SAI LẠC

Nao nao tiếng sắt dội trên đường
Sầu chở đầy xe nẻo cố hương
Đá gập ghềnh nghiêng đôi bánh gỗ
Tre làng mười đảo biếc trong sương

Dĩ vãng mơ hồ sau khóm tre
Đâu đây trường học trống tan về
Bờ ao gợn đỏ màu hoa sắn
Kỷ niệm khơi cùng vết bánh xe

Bâng khuâng vòng sắt nặng nề quay
Vang bóng thời xưa tản mác đây
Sông ngủ hoàng hôn lều đượm khói
Men chiều nghiêng ngả chiếc xe say

Lưỡi tê thành bại đấng giang hồ
Bánh lệch thăng bằng lối mập mô
Nao nức thăm quê sâu chênh mảng
Phong trần sai nhịp với ngậy thơ

CHÂN HỨNG

Tặng Chấn và Liên

Từ thuở chàng say ôm vũ trụ
Thu trong bầu rượu một đêm trăng
Nhảy xuống muôn trùng sông quạnh quẽ
Đem theo chân hững gửi Cô Hằng

Chùng như thơ nấu mãi cung tiên
Lòng lánh canh khuya bạc cạnh thuyền
Không đoái hoài chi dương thế nữa
Nhạc trần tơ phím mãi vô duyên

Bữa tiệc phàm phu ai đáng mặt
Nổi bài Dâng rượu thuở xưa đầu
Trích Tiên đã khuất đời ai kể
Tìm thấy trong men ý nhiệm màu

Chuyển choáng đêm nay ta buộc ngựa
Ven rừng hiu quạnh suối cô liêu
Xôn xang mạch máu ngàn thương xót
Tài nghệ bao đời có bấy nhiêu

Ngựa ơi hãy nghỉ chân cuồng khấu
Cho thỏa lòng ta nỗi khát khao
Ta chẳng mò trăng như Lý Bạch
Nhưng tìm thi hứng mất đêm nao

Tinh hoa thuở trước xô về động
Ơi phiến gương vàng một tối nay
Ta lặng buông thân trời lão đảo
Mơ hồ sông nước choáng men say

Hỡi ơi lâu nguyệt té xiêu rồi
Từng mảnh thơ ngà tản nát trôi
Hồn cũ Thịnh Đường muôn nẻo sáng
Ta ghi hư ảnh chút mà thôi

HỒI TÀN ĐÔNG Á

Tặng Lưu Trọng Lư

Phơi phới linh hồn lỏng khóa then
Say nghe giọt nhựa khóc trên đèn
Mê ly cả một trời Đông Á
Sực tỉnh trong lòng nắm mộ đen

Đáy cốc bao la vạn vực sâu
Ngai vàng Mông Cổ ngự đêm nâu
Hãy nghe bão táp trong cô tịch
Vó ngựa dân Hồi giẫm đất Âu

Thuyền chiến nằm mơ cuộc viễn chinh
Buồm neo rời rạc bến U Minh
Đâu đây quần quai trong làn khói
Lớp lớp uy nghi Vạn Lý Thành

Thuốc cháy âm thầm hãy lắng tai
Phương Đông là một tiếng than dài
Bao nhiêu năm đã từng oanh liệt
Bốn bề quy hàng nép dưới ngai

Nhựa chín dần trên ngọn lửa đào
Ngược dòng năm tháng khói lên cao
Hương thiêng rẽ lối đôi bờ mộng
Cung các vàng son một thuở nào

Gối nệm lênh đênh xác thịt hờ

Thuyền say một cánh lướt dòng thơ
Trăng hiu hắt ngủ đêm khuya rợn
Sương khói phù dung ngập bến bờ

Thế kỷ huy hoàng của Á châu
Hiện về trên gôi một đêm nâu
Mây xanh cánh rộng ai mơ đó
Hồn có tiêu tan vạn cổ sầu!

*

Vũ Hoàng Chương



Nhà thơ. Tên thật **Vũ Hoàng Chương**, sinh ngày 05 tháng 5 năm 1916 tại Nam Định. Chánh quán làng Phù Ứng tỉnh Hưng Yên. Thiếu thời theo học trường Albert Sarraut ở Hà Nội. Đỗ Tú tài năm 1937. Vào trường Luật Khoa năm 1938, nhưng chỉ học một năm, về làm Phó Kiểm Soát Sở Hòa Xa Đông Dương. Năm 1941, bỏ việc xoay ra dạy toán tại các trường tư ở Hà Nội một thời gian, rồi đến Hải Phòng tiếp tục nghề dạy. Sau hiệp định Genève, vào Nam, sống tại Sài Gòn vẫn giữ nghề giáo chức.

Mất ngày 06 tháng 9 năm 1976 tại Sài Gòn

Tác phẩm đã xuất bản :

Thơ Say (nxb Công Lực Hà Nội 1940), Mây (thơ Đồi Nay, 1943) Trương Chi (kịch thơ 1944, nxb Anh Hoa Hà Nội, in chung với 2 vở kịch Vân Muội và Hồng Điệp), Thơ Lửa (Thái Nguyên, 1948), Rừng Phong (thơ, nxb Phạm Văn Tươi, 1954), Hoa Đắng (thơ, 1959), Cầm Thông (thơ 1969 in chung với hai vở kịch Trương Chi và Hồng Điệp) Chân Dung Nguyễn Du (1960), Tâm Sự Kẻ Sang Tần (thơ , nxb Nguyễn Khang 1961) Tâm Tình Người Đẹp (1961 thơ nhị thập bát tú , Les 28 Etoiles bản Pháp văn từ Simone de la Coeuilleria, người Bỉ), Trời Một Phương (thơ nxb Nguyễn Khang, 1962), Lửa Từ Bi (nxb Thánh Tãng, 1963), Bút Nở Hoa Đàm (thơ, Vạn Hạnh, 1967), Cầm Thông (dịch thơ Pháp), Loạn Trung Thư (tản văn, Khai Trí), Cảnh Mai Trắng Mộng (thơ 1968), Ngồi Quán (1970), Ta Đợi Em Từ Ba Mươi Năm (thơ, 1970), Chúng Ta Mất Hết Chỉ Còn Nhau (thơ 1974), Ta Đã Làm Chi Đòi Ta (1974)

Chon giới thiệu và có bài trên các truyền tập tác phẩm :

Nhà Văn Hiện Đại (Vũ Ngọc Phan, 1942), Thi Nhân Việt Nam (Hoài Thanh, Hoài Chân, 1942), Thi Ca Việt Nam Hiện Đại (Trần Tuấn Kiệt, 1962), Thi Ca Tiền Chiến Và Hiện Đại (Bảo Văn, 1978), An Anthology of Vietnamese Poems, Huỳnh Sanh Thông, 1995), Thơ Tình Bốn Phương (Thái Doãn Hiệu Hoàng Liên, Trẻ 1994), Thơ Tình Việt Nam Và Thế Giới (Nguyễn Hùng Trương, nxb Thanh Niên, 1998), Lục Bát Việt Nam (nxb Văn Hóa Hà nội, 1994), Lục Bát Tình (nxb Đông Nai, 1997)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)